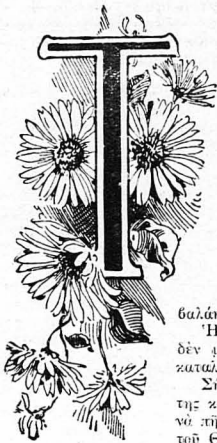

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

TΟΤΕ η θειά Μάρθα τάχασε. Τά μάτια της γούλωσαν, τὸ στήθος της έτρεψε, τὰ δόντια της χτυπούσαν, χτυπούσαν σάν νάσε δυνατά ριγή πνευτοῦ...

Μήπως νεκροῦσανε ;
Μήπως τὴ γελούσανε τὰ μάτια της ;
Μά ὄχι, ὄχι... Ἦταν ζυτητή. "Ε-
βλεπε καλά, άκουγε καθαρά... Τὸ φῶς
ποῦπετε μέσα ἀπ' τὸ δωμάτιο, φώτιζε
τὸ κρανίο δολιχόρου. Καὶ τὸ γέλιο
άκουγότανε φρικτὸ κ' άτσίαισο μέσα στή
σιωπὴ τῆς νύχτας...

Πὸς μπορούσε ἄλλο νά γελᾶν ἕνα
άνθρωπινο καϊκάλιο ; Πὸς κοινοῦσε ἔ-
τσι τῆς φοβερῆς μαστίλλας του ; Πὸς
μπορούσε νά κοινοῦσε καὶ νά κοιτρο-
βαλᾶν μαροῦτά της ;

Ἡ θειά Μάρθα, σωσιπιμένη καθῶς ἦταν,
δέν μπορούσε νά σκεφθῆ, δέν μπορούσε νά
καταλάβῃ.

Σίχως μονάχη σέ λίγο μηχανικά τὸ χέρι
της κ' ἔβρισε τὸ στανοῦ της. Θέλιχε καὶ κάτι
νύ πῆ, νύ ψηφοῖρι κάτι, ν' άναφέρῃ τ' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ, νά ζήτησῃ τὴ βοήθειά του, μὰ δέν
τύχεσε.

Μπόρεσε. Τὰ δόντια της ἦσαν σφιγμένα ἀπὸ τὸ φόβο της εἶχε παραλύσει...

Τὸ κρανίο ανέβρισε τόρα πάνω τὸ πέτροο σκαλοπατί της πόρτας,
σάν νάβλεπε νά μῆ μέσα τὸ σπίτι.

Ἡ θειά Μαργαρίτα ἐφείψε. "Ὅχι, ὄχι, δέν ἔπρεπε νά γίνῃ αὐτὸ, δέν
ἔπρεπε. Μέσα στήν κάμαρα κοινοῦσανε τὸ ἔγγονά της, ἡ λαχτάρα
της, ἡ μόνη της περιφορά κ' άγάπη στὸν κόσμο. "Εκοιμητοῦ ἕνα
βήμα πίσω καὶ θέλιχε νά κλειστῇ τὴν πόρτα. Μὰ δέν τὸ κατάφερε.
Τὸ κρανίο πήδησε ψηλά σάν τοῦ καὶ σφιγρῶθηκε ἀνάμεσα στήν πόρτα
καὶ στὸν παραστάτη της.

Τὸ κάκιο ἔσπρωχνε ἡ δύστηνη γοῦά, τοῦ κάκιο προσπαθοῦσε νά
κλειστῇ. Τὸ κρανίο τὴν ἐπιτόλιζε. Τρίζοταν ἔτσι τὰ δόντια του καὶ γε-
λούσε—γελοῦσε σαρκαστικά, ἄφρα, φρικαλέα...

Μοῦσκεψε στὸν ἰδρωτὴ ἡ γοῦά, ἐξαντλήθηκε, ἀπόλαψε. Κι' ἔξα-
φνα άκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἔγγονου της. Τὸ μικρὸ εἶχε ζυτηήσει ἀπὸ
τὸν θορυβο καὶ τὴν καλοῦσε...

Ἡ γοῦά Μάρθα κατάλαβε τόρα πὸς μονάχη μὲ τὴ βοήθεια τοῦ
Παντοδυνάμου θά μπορούσε νά διώξῃ ἀπ' τὸ φτωχό της τὸ κρανίο
ἐκεῖνο καὶ νά σώσῃ τὸ ἔγγονά της.

"Άφρησε λοιπὸν τὴν πόρτα κ' ἔβριζε σὸ εἰκονοστάσιο. Σερρούεσε
τὸν Ἐστασιομένο καὶ πήδησε κάτω, ἀποφασισμένη νά νικήσῃ τὸν
τριστακάροτο.

Τὸ κρανίο εἶχε μῆτε σὸ μεταξύ αὐτὸ μέσα στήν κάμαρα καὶ σφι-
φροῦριζε κατὰ γῆς, κουνινοῦσανε σάν ἄδεια καλοκάριθα. Τραβοῦσε
ἕσα γιὰ τὸ μέρος ποῦ κομῶταν τὸ ἔγγονά της γοῦάς, μὰ ἡ θειά
Μάρθα τὸ πρὸλαβε καὶ τ' άγριζε, τὸ χτύπησε σχεδόν, μὲ τὸ στανοῦ ποῦ
κράταγε στὰ χέρια της.

Μὰ κρανιῆ άκούσπιρε τότε, ἕνα
σκούξιμο ἄφρα, ποῦ δέν εἶχε τίποτε τὸ
άνθρωπινο, καὶ τὸ κρανίο κατρακούλησε
ὡς τὴν πόρτα, κοιτροβαλῆκε ἔξω
σὴν αὐτῇ καὶ γάβηρε σὸ σκατάδι,
σκούξοντας κ' οὐράλιζοντας πάντα,
σάν πληγωμένο ἀρσίμου...

Τραβασπιμένη ἀπ' τὴν ἔξανάλξη καὶ
τὴν τραχὴ, ἡ γοῦά ἔκλεισε τὴν πόρ-
τα, ἄφαξε τὸ ἔγγονά της σὴν ἀγ-
καλιά της καὶ, γονατιζοντας μῆτες σὸ
εἰκονοστάσιο, προσευχίθηκε ἀρετὴ
ώρα, βεταπειντας τὸν Κύριον νά τὴν
λυσηθῇ καὶ νά σώσῃ τὸν ἔγγονο της
ἀπ' τὰ κακὰ πνεύματα...

"Άλλοίμιμο ἄλλο... Τὴν ἄλλη νύ-
χτιά, τὸ κρανίο ξαναγούρησε. Καὶ κάθε
νύχτα περὶ πῆγανε καὶ τρομάζε τὴν
ἀτυχη γοῦά. "Άλλοτε της χτύπαγε
τὴν πόρτα. "Άλλοτε πήδησε ἀπ' τὰ
παραθύρα κ' ἄλλοτε κατρακούλησε
ἀπ' τὴν καπνοδόχο...

Ἡ θειά Μαργαρίτα ζήτησε τὴ βοή-
θεια τῆς ἐκκλησίας, μὰ δέν κατάφερε
τίποτε. Σιγά—σιγά μάλιστα ἄρχισε νά
παραλαβέται ἀπ' τὸ μαρτύριο ποῦ
τραβοῦσε, ἀπ' τὸν τρόμο καὶ τὴ φρέ-

ζῆ της. Μιὰ νύχτα, τὸ κρανίο τὴν τραβῆξε, σάν νά τὴν εἶχε γουτέ-
ψει, ὡς τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ θειά Μάρθα τὸ ἀκολούθησε ἀπὸ πίσω σάν
ἰπνοπαιμένη. Τὶ συνέβη ἔκει πέρα ; Κανένας δέν ἔμαθε. Τὸ πρῶο
βρίθκαν τὴ γοῦά λιποθυμημένη, πάνω σ' ἕναν τάφο. "Ὅταν συνήθη,
δέν θυμόταν τίποτε. Ἦταν σάν νάχε χάσει τὰ λογιά της. Κι' ἄλλη-
θεια, εἶχε τρελλαθεῖ !...

"Ὅστόσο, μέσα στήν τρελλία της, κατάλαβανε ὅτι τὸ ἀγαθίμινο
τὸ ἔγγονο διατρέχει κάποιον μεγάλο κίνδυνο καὶ τὸ προφύλαγε κ'
ἀγρυπνοῦσε κοντὰ του τῆς νύχτας. Μολαταῖτα ἄλλο δέν μποροῦσε νά
νικήσῃ τὸ Σατανὰ ἢ, καλῶτερα, τὸ Βρυκόλακα, γιατί αὐτὸς ἦταν ἡ
αἰτία ὅλης της τῆς συμφορᾶς.

Τὸ βδελυρὸ τέρας πήγανε τῆς νύχτας, ξεγελοῦσε κ' ἀποκοιμίσε
τὴ γοῦά κ' ἔβρισε τὸ ἄμμο τοῦ ἄμμοιο παιδιοῦ !...

"Άλλοτε ἐμφανίζοτανε σάν σκελετό, ἄλλοτε διπλομένοσ σὸ σά-
βανο τοῦ, ἄλλοτε σάν νυχτερίδα κ' ἄλλοτε σάν τεραστία ἀράχνη...

Τὴν τελευταία νύχτα, ἐνὸ ἡ γοῦά Μάρθα καθάταν πλάι στὸν ἄρ-
ωστο ἔγγονο της καὶ μιλάγε μὸνη της, τρελλή καθὼς ἦταν, εἶδε
ἔξωφρα ἕνα τεράστιο χέρι μὲ σουβλερὰ νύχια νά τραβῆ τὸ σεντόνι
τοῦ μικροῦ της.

"Εβαλε ἄμέσως τῆς φωνῆς κ' ἔφραξε νά πάγῃ τὸν Ἐστασιομένο
ἀπ' τὸν τοῖχο. Μὰ ὅταν γούρησε πάλι κοντὰ σὸ κρεβατάσιο τοῦ ἔγγο-
νοῦ της, τὸ βρύκε ἄδειανὸ ! Τὸ παιδὶ ἔλειπε. Τῆς τὸ εἶχε ἀράξει ὁ
βρυκόλακας !...

"Άρχισε τότε νά σκοῦξη, νά κλαίῃ καὶ νά δέρνετα. Χτυπούσε τὸ
κεφάλι της στὸν τοῖχο καὶ τραβοῦσε τὰ λενά της μάλια.

Οἱ γειτόνοι της τὴν άκουσαν κ' ἔφραξαν τρομαγμένοι νά δοῦν τί
συνβάνει. Εἶδαν τὸ κρεβατάσιο τοῦ μικροῦ ἄδειανο, εἶδαν τὴ θειά
Μάρθα νά κλαίῃ καὶ νά χτυπᾶται καὶ κατάλαβαν τὴ εἶχε συμβεῖ.

Τὶ μπορούσαν νά τῆς κάμουν ; Στανοκατήθησαν καὶ τῆς κράτη-
σαν συντροφοῦ ὡς τὸ πρῶο.

Νύχτες δολιχόρες, ἔπειτα ἀπ' τὸ τρομερὸ αὐτὸ περιστατικό, ἡ
θειά Μάρθα γούρησε σὸ νεκροταφεῖο, φωνάζοντας τὸ ἔγγονά της
καὶ κλαίγοντας σαρκαστικά...

Κι' ἔξωφρα γάβηρε.

Κανένας δέν ἤσκησε τί ἀτόγινε. Πῆρε τὰ βουνά, άνοιξε ἡ γῆ καὶ
τὴν κατάπε, τὴν τραβῆξε ἡ ἀγάπη τοῦ μικροῦ της στὰ λημέρια τοῦ
βρυκόλακα ; Μυστήριου ;...

Χρόνια πέρασαν σὸ μεταξύ κ' ὄλα εἶχαν λησπονηθεῖ. Καὶ τόρα,
νὰ ποῦ βρίσκοντε τὴν καλὸντῆ γοῦά, τὴν τρελλή θειά Μάρθα, στὸν
πόγιο τοῦ βρυκόλακα ! Πὸς σοῦ κάινεται αὐτὸ ;

— Ἔφηρε κ' ἐγὼ τί νά σοῦ πῶ, ἀφέντη, ἀποκρίθηκε ὁ Δημήτριος.

— Ἐγὼ ἄλλο κατάλαβάνο τὶ ἔχει συμβεῖ, τὸν εἶπα. Ἡ γοῦά,
ἂν καὶ τρελλή, κατάλαβε, ὁ Θεὸς ἔφερε πῶς, πῶς ἄφαξε τὸ ἔγγο-
νά της. Μάντεψε μέσα σὴν τρελλία της ποῦ θάβρισε τὸν βδελυρὸ
βρυκόλακα. Καὶ ξεζίνησε μέσα σὴν νύχτα γιὰ τὸν πόγιο. Εἶν' ἀπί-
στενο κ' ἄλλο ἐτα συνέβη. Πὸς ἔφραξε ἡ ἄμμοιο γοῦά δὸ πάνω ;
Πὸς δὴν τὴν ἔφαγαν οἱ λύκοι ; Πὸς πληροῦσε σὴν φωληά, σὸ κά-
στρο τοῦ βρυκόλακα, χωρίς αὐτὸς νά προστάξῃ ἄρσίμου νά τὴν
καταπαράξουν ; Κι' αὐτίκα πὸς τὴν άφρησε νά μῆτε μέσα τὸν πόγιο
του ; "Ὄ ! αὐτὰ εἶνε περιέργα, μὰ δέν θ' άρρίθωσαν νά μάθουμε τί
συνβάνει καὶ νά πάρουμε τὴν ἀτι-
χη αὐτῆ γερόντισσα μέσα ἀπ' τὸν
πόγιο τοῦ διαβόλου...

"Ὁ Δημήτριος μ' άκουγε μ' άνοι-
χτὸ τὸ στόμα.

"Ὅση ὄρα τοῦ μολοῦσα, ἐπακρο-
τοῦσε γύρω μας ἀπόλυτη ἠσυχία.

Ὅτε ἡ κοινοβάρια μας εἶχε ἔα-
κειπεθεῖ, οὔτε ἡ γοῦά ξαναγούρησε
σὸ παράθυρο.

"Ὅταν πελειόσα ἄλλο καὶ ἐπιτρι-
οῦσανε νά σπᾶσανε τὴν πόρτα τοῦ
πόγιου, ἡ τρελλῆ γερόντισσα ξανα-
πρόβαλε σὸ παράθυρο κ' άρχισε νά
οὐράλιζῃ :

— Καταραμένο ! "Ηρθατε νὰ μοῦ
τὸ πάρτε ; Γιατί χτυπάτε ; Θέλετε
νὰ μοῦ τὸ ξυνηθῶστε ; Τὸ μωρὸ μου
κοιμάται ! Φευγάτε ἀπὸ δῶ, σκύλοι !
Θὰ σᾶς ἔσωξιμο μὲ τὰ νύχια μου !...

"Ὁ Δημήτριος κοντιστάθηκε καὶ
μοῦ εἶπε, διατάσσοντας :

— Τὶ θά κάμουμε, ἀφέντη ;

— Τὶ θά κάμουμε ; τοῦ, ἀπάντη-
σε. Θὰ σπᾶσανε τὸ γρηγορότερο
τὴν πόρτα.

— Καὶ ἡ γοῦά ;

— Ἡ γοῦά ; Σὲ φοβῆζε ; "Ὅχι
βέβαια.

— Ἄν πάῃ καὶ τὸν ζυτηήσῃ ;

"Ἐνα τεράστιο χέρι, μὲ σουβλερὰ νύχια τραβῆξε τὸ σεντόνι !...

—Δεν μπορεί να σηκωθεί άπ' τό λήθαργό του. Μείνε ήσυχος...
Σταναμάξαμε λοιπόν ατά χέρια μας τό μεγάλο δοκάρι κι άρχισα-
σαμε νά χτυπάμε μ' όλη μας τή δύναμη τήν πόρτα, άποφασισμένοι νά
τήν άνοίξουμε, νά τήν απάσουμε, μέ κάθε τρόπο...

Στά δυνάτια μας χτυπήματα ή πόρτα άκούσε νά τριξει και νά κοι-
νέται. Ήταν φανερό πως δέν θ' άρνούσε νάπαυει.

Ή γρηά άπό πάνω φώναξε κι' άπελούσε σ' όλο αυτό τό διάστη-
μα, χειρωνακώντας σάν δαιμονισμένη.

Μόνον ή κοινοβούργια δέν φανότανε. Τήν είχαν φοβίσει άραγε οί
δυνατοί χτύποι στην πόρτα ή φρεσολοπίδες αὐτή τή στιγμή πάνω άπ'
τό βδελυρό κήρυό της, προσπαθώντας νά τόν ξετηγήσουν;

—Ωστόσο, μή κι κανέναν δέν μάς έγχολλοσε, εξακολουθήσαμε μέ
λύσσα τή δουλειά μας.

Κι' έξωφρα, ή πόρτα έτοιξε γιά μή άκόμα φορά άπάτσια και ύ-
ποχώρησε.

Ή παλιά, μεγάλη κλειδαριά τή είχε σπάσει. Είμαστε περί ελεύ-
θερα νά μπούμε στον πάγο. Τιποτε δέν μας έγπόδιζε πιά...

Ν' άκούγαμε τόξα τούξ χτύπους και τό θρόνηρό πυό κανάμα, μέσα
στό λήθαργο τού, οί τρομεροί βρυκόλακες;

Νά καπαλώθαμε, νά αισθανόταν πός διεπέρχε τον έσχατο κίν-
δυνο;

—Ορθοί τώρα μπρός στη σπασμένη πόρτα,
έγώ κι' ο Δημήτρης, τομίζουμε νά μπούμε
μέσα.

Χερσαζότανε προσοχή και σένιας.

Τή στιγμή αὐτή άκριβώς έγταξε στ' αὐτά
μας ο ρυθμικός ένδεικός χτύπος πού μάς είχε
άνοησίσει προηγουμένως. Άκούγονταν πού καθ-
ύθαρος τόξα και κατάλαβα άμέσως ότι προσε-
χότανε άσπαστέρι, άπό τό μέρος πού ήσαν ά-
σφαλώς οί σταθιοί.

Τούμιασά τό τουφέκι μου και τράβηξα πρós
τά ένει. 'Ο Δημήτρης μ' ακολουθήσε. Φτάα-
μα έξω άπ' τήν πόρτα των σταθίων και ο κρό-
τος δέν είχε πάψει. Έξακολουθότανε ρυθμικός,
σαν νά χτυπούσε κιανές πάνω σέ πλάκες ένα
χοντρό σίδερο.

Έγχεμα από άριστερή νύχτα έτοιμα τό ύ-
πλο του νά πυροβολήσῃ και έσπασέ τήν πόρ-
τα των σταθίων, νεμίζοντας πός θάνα κι' αὐ-
τή κλεισμένη και άποσπασμένη από μέ-
σα. Μά, πράγμα παράξενο, ή πόρτα
άνοίξε.

—Φυλάξου, άρέστη! πού ψθύμισε
ο Δημήτρης.

Τόν βλέπατα στή μάτια, νεμίζοντας
πός κάτι θάξε αντίκρισῃ.

Μά δέν είχε δει τίποτε. Τόν παρα-
έδενε κι' αὐτόν και τόν έβλεπε σέ ύ-
ποψία τό γεγονός ότι ή πόρτα είχε
βρεθεί άνοιχτή.

Τήν είχαν άνοίξει σκοπίμως, γιά
νά ξεγαλαστήμαε νά μπούμε μέσα και
νά μάς έπιτεθούν;

—Ωστόσο, δέν έδίστασα. Μέ τό ύ-
πλο προτεταμένο ένπρός, μέ τό δάτυ-
πλο στή σκανδάλη, μπήκα μέσα στό
σταθιο, έτοιμος νά πυροβολήσω άν έ-
βλεπα τίποτε τό ύποπτο. Μά δέν είδα
τίποτε.

Ο σταθιοί ήσαν τεράστιος, πλακόστρωτος, μέ χριστό προβάκι,
γιά νά βάσουν τήν τροφή τών ζώων.

Μιά άψιδωτή πόρτα έφερε σ' ένα άλλο διαμέρισμα καπαστό-
πεινο. Άπό και άνοιγόταν οί παράξενοι χτύποι, οί όποιοί είχαν
σπακίσει τόξα τώρα άπότομα.

Σταθήκαμε λίγες στιγμές άκίνητοι κι' άπονηρωζόμαστα. Τιποτε
δέν άκούγοντανε...

—Έμπρός! είπα στό Δημήτη. Άς μπούμε στό δεύτερο διαμέ-
ρισμα. Άνοησε τό φανόρι σου. Πρέπει νά δούμε τί συμβαίνει έδώ
και νά συγκρευτούμαε πριν άνάβουμε στον πάγο...

Μπήκαμε στον άψιδωτό θόλο πού οδηγούσε από δεύτερο διαμέρι-
σμα των σταθίων και προσχωρούμαε μέ προφύλαξι, όταν άκούσαμε
ένα ύποπτο τρέξιμο στην έξωτερική πόρτα των σταθίων.

Ο Δημήτρης κοινοστάθηκε και κούταξε πίσω του.

—Προχώρησε, τού είπα, κι' έχε τήν προσοχή σου ένπρός. Δέν
είνε τίποτε. Ή πόρτα έτοιξε από τόν άναμο.

Ο Δημήτρης μ' ακολουθόσε χωρίς νά πῃ λέξι. Μά δέν είχαμε
κάνει ούτε τρία βήματα και τό τρέξιμο έπαυότανε, πού δυνατό αὐ-
τή τή φορά, κι' άμέσως, πριν προλάβουμε νά γυρισουμε πίσω, άκού-
σαμε τήν πόρτα νά κλείη κι' ένα δυνατό χτύπημα, πού-
σισεσσε ολόκληρο τό κτήριο.

—Αν και πιστεύα πός είχε κλείσει τήν πόρτα ο άνεμος,
έτριξα όπόσο άμέσως στό πρώτο διαμέρισμα των σταθί-
ων και θέλησα νά ξανακούξω τήν πόρτα. Μά —πράγμα
παράξενο— ή πόρτα δέν άνοιγε. (Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά τελευταία λόγια τού Μπωφόν. Πός πέθανε... καταγο-
τευμένος. Τά όμηρια τής Νινών ντέ Ααγκλό. Μωρισάκι και
Σαρλάκι. Η όμηια τού Γκλιούκ. Πός απασίσανε. Ο άββάς
Βουανξενόν στην Κόλασι. Τι είχε νά τραβήξῃ. Ο Ριβερρό
κι' ο μέτριος κριτικός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο διάσημος φρεσολοπίδης Μπωφόν, λίγο προτού ξεφύγησῃ, γύρισε
σέ μή χαρτομένη κούρα, πού παρέσπεσε στό κρεβάτι του, και τής
είπε τά έξής κωλακεπιανάματα λόγια :

—Κούρα μου, σάς βρίζω γοητευτική! Τις στιγμές αὐτές πού τί-
ποτε δέν είνε δυνατό νά μέ γοηφίσῃ, σείς μέ καταγοιτευετέ !...

Η περίφημη βασιλική ένδομημένη Νινών ντέ Ααγκλό, έλληροφα-
ρίθη κάποτε, ότι ή βασιλομήτορ άπειλούσε νά τήν κλείσει στο άνοι-
γό των σφραγισμένων παφόνων, λόγω τής σμανδαλόδου διαγοιγής
της.

—Δέν είνε δυνατό νά κούη μή τέτοια
άνουσία ή βασιλομήτορ! είπε ή έξυνομένη
Νινών στους φίλους της. Γιατί έγώ, ούτε παρ-
θένως είμα, ούτε νά σφραγιστώ μπαρού !...

Ο κούης ντέ Σαρλάκι μή μία σκεύαζε
τόν δοῦτα ντέ Μωρισάκι στο σπίτι τής λα-
τρευτής του και τού είπε έπιτακτικά :

—Πήγαμα!
—Κούμῃ μου, άποκρίθηκε άτάσφα ο δούξ,
δείχνοντας στό Σαρλάκι τό σπα-
θί του, οί πρόβουσι σου σέ πα-
ρόμοια περίπτωση θά έλεγαν :
—Πάμε !

Ο μουσικογράφος Γκλιούκ, ενώ
περνούσε κάποτε από ένα δρόμο
πού Παρισιοί, σπομφογούσε ά-
ποσπαστά τό μισοτόνι του και έ-
πασσε τό τζάμι ενός καταστήμα-
τος.

Ο καταστηματολόγος βγήκε
έξω και τού έήτηρε γιά άποψη-
μίσα ένα φράγχο. Ο μουσικο-
γράφος πού έδωσε ένα διαγραμμό και
περιμενε τά ρέστα.

Ο καταστηματολόγος όμως δέν
είχε νά πού δίσει ρέστα και τότε
ο Γκλιούκ τού είπε :

—Μή στενωγομίστα, φίλες
μου! Υγάραξε τρέπες νά κινου-
σθῃ ο λογαριασμός και νά επι-
τούσικμαε.

Και, λέγοντας τά λόγια αὐ-
τά, σηκωσε τό μισοτόνι του κι'
έπασσε και δεύτερο τζάμι !...

Ο λόγιος άββάς Βουανξενόν,
όταν άρροσπασε κάποτε βαρεία,
προσάλλεσε τον άββά Νεβίλλ γιά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο διάσημος ήθοποιός Ταλιμά

νά τον έξομολόγησῃ.

—Πάτερ, τού είπε, φοβάμα ήμπος πάω στην Κόλασι...

—Μέ τις κωμωδίες πού γράφατε, πού τό φοβάμα κι' έγώ, ά-
ποκρίθηκε ο έξομολογητής. Κι' εκεί, φοικαριά, δέν θά καιξῃ μονάχα
μέσα στην πίσσα....

—Άλλά και τί άλλο θά ύποστώ; ούητησε μέ άγόνια ο μελλοθά-
νατος.

—Θά σέ... σφριξουν κιόλας !...

Κάποιος μέτριος Γάλλος κριτικός είχε συγγράμα έναν παραλλη-
λισμό μεταξύν των μεγάλων δραματιών τής Γαλλίας, Κορνηλιου και
Ρακίνα, και πήγε νά τόν διαβάσῃ στον Ριβερρό.

Ο παραλληλισμός όμως ήταν μακροσελιής και ύπερβολικά κοι-
ναστικός, πράγμα πού έκανε τον Ριβερρό νά παρατηρήσῃ :

—Έγώ στη θέα σας θά περιόριζα τό άρθρο μου στις έξής λέ-
ξεις : «Ο ένός ονομαζέται Πέτρος Κορνηλιος και ο άλλος Ίουάννης
Ρακίνας».

Κόκκαλο ο κριτικός.

Κάποιος έπαρζητής ήθοποιός έγραφε κάποτε σ' ένα
φίλο του :

—«Οπουδήποτε κι' αν έπαίξα, σφριξίκαμα άγιώσις.
Μόνον όταν άπηγγείλα τό σίχο τού Μολιέρου :

—«Η άλήθεια είνε πός δέν αξίζω έντελειός τίποτε»,
μέ χειροκρότησαν όλοι επί ένα κέταρτο τής ώρας».

